

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Bolestná Matka
- 2 Editoriál
- 2 V súvislosti
- 3 O farskom kostole
- 4 História vzniku ikony...
- 5 Byť, či nebyť (ne)aktívny?
- 6 Odpust v Pavlovej Vsi
- 7 Oprava kríža v parku
- 8 Procesia na Božie telo
- 8 Tradícia procesií
- 9 Nové kúrenie
- 10 Miništrantský tábor
- 11 Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie
- 12 Bodka za prázdninami

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Lehotská, Martin Brziak, Miroslava Triznová, Milan Hitka.

Cenzor: Michal Marlenga
Jazyková úprava: Martina Lehotská.
Grafická úprava: MM.

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14.

Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátene príspevkov.

GEORGIUS

Descente croix de du retableum Stauffenberg (detail), 15. storočie

Bolestná Matka

Keď Boh oznámil Panne Márii prostredníctvom anjela Gabriela, že si ju vyvolil za Matku svojho Syna, Mária povedala: „Hľa, služobnica Pána.“ V tejto vete je obsiahnutý Máriin život. Povedala: „Nech sa stane, ako chce Boh. Prijímam jeho vôľu. Verím, že keď si ma Boh vybral, neopustí ma. Bude verný svojmu slovu, tak ako ja budem verná jemu. Dôverujem mu, hoci neviem, čo ma čaká.“

Život Panny Márie ukazuje, že keď vyslovila túto vetu, neboli to iba prázdne slová. Mária bola Pánovou vernou služobnicou vždy, v čase hojnosti i nedostatku, v čase radosti i v čase bolesti. Verila, že Boh je pri nej, že ju neopustí. Verila, že Boh vie, čo robí, a to aj vtedy keď trpela, keď sa nemo dívala na to, ako dopustil zabitie svojho i jej Syna.

Takýto postoj voči bolesti by sme si mali osvojiť aj my. Veriť, že Boh je s nami. Prítomnosť bolesti v našom živote nie je dôkazom neprítomnosti Boha. Nech ovocím našich bolestí nie je to, že prestaneme Bohu veriť alebo ho prestaneme mať radi. Nech nás ešte viac primkne k nemu. Veď kde nájdeme silu niest svoje kríže, ak nie v ňom?

Život Panny Márie bol plný bolesti, tak ako je aj ten náš. Život Panny Márie bol však aj plný viery. Či je aj náš život plný viery v Boha, to je otázka, na ktorú si musí odpovedať každý sám.

Ovocím Máriinej viery bolo to, že ani bolesť nehĺbila medzi ňou a Bohom priepasť, ale stavala mosty, takže ich puto silnelo. O takú vieru prosme aj my dnes. Naučme sa Bohu veriť, a to najmä vtedy, keď sme povolani niest svoj kríž.

Michal Marlenga

Editoriál

Tohtoročné leto bolo veľmi zaujímavé. Asi väčšina z nás sa zhodne na tom, že „ne-stálo za veľa.“ Nedávno som na sociálnej sieti čítal výrok, ktorý ma celkom potešil: „Pršať bude už iba sedemdesiat dní, potom začne snežiť.“ Meteorológom nevychádzali predpovede a mnohí, ktorí si podľa nich plánovali výlety či dovolenky, boli často poriadne nahnevaní. Pamätám sa, ako od začiatku prázdnin sľubovali zlepšenie počasia od stredy, len tá streda stále akosi neprichádzala.

Aj na úrode sa odzrkadlil nedostatok slnka a množstvo zrážok. Mnohé ovocie, či zelenina nestačili dozrieť, mnohé chytala pleseň. Menej náročné druhy síce dozreli, ale o ich tradičnej sladkosti sme mohli iba snívať. A tak sme pri zaváraní tohoročných čučoriedok či jahôd minuli o niečo viac cukru. Pri jednom z takýchto zaváraní mi napadlo, aké rôzne spôsoby používajú ľudia na to, aby predĺžili životnosť potravín. Už v dávnych dobách, keď nefungovali chladničky, spúšťali ľudia potraviny napríklad do studní, ktoré vytvárali prirodzene chladné prostredie. Alebo mäso zaúdlili, aby tak predĺžili jeho trvácnosť. V dnešnej modernej dobe sa okrem mrazenia, sterilizovania, či konzervovania používajú rôzne prírodné i chemické látky, ktoré zaručujú, že trvanlivosť potravín sa predĺži. Ľudská vynaliezavosť v niektorých oblastiach života nemá hraníc.

Ale čo sme ochotní urobiť pre našu vieru, aby sa „nepokazila“, nepodľahla skaze, prežila? Určite máme skúsenosť sami so sebou, keď pár dní po spovedi sme lepší, plní predsavzatí, ochotnejší konať dobro, viac sa modliť... Ale po čase sa vraciame do starých kolajní vlačnosti a nezájmu. Premýšľali sme už, ako predĺžiť obdobie nášho „nasadenia pre dobro“? Ako zakonzervovať tú milosť, ktorú dostávame pri sviatosti zmierenia, ako predĺžiť jej účinky v našom živote, aby sme tak rýchlo nepodľehali skaze?

Končí sa rok Sedembolestnej Panny Márie, v ktorom sme sa viac zamýšľali nad bolesťami a utrpením v jej i našom živote. Bolesť a utrpenie sa ľahšie znáša, ak siahame po „konzervačnej látke“ - Eucharistii, ktorá nám určite pomôže vo vytrvalosti v dobrom.

redakcia

V súvislosti...

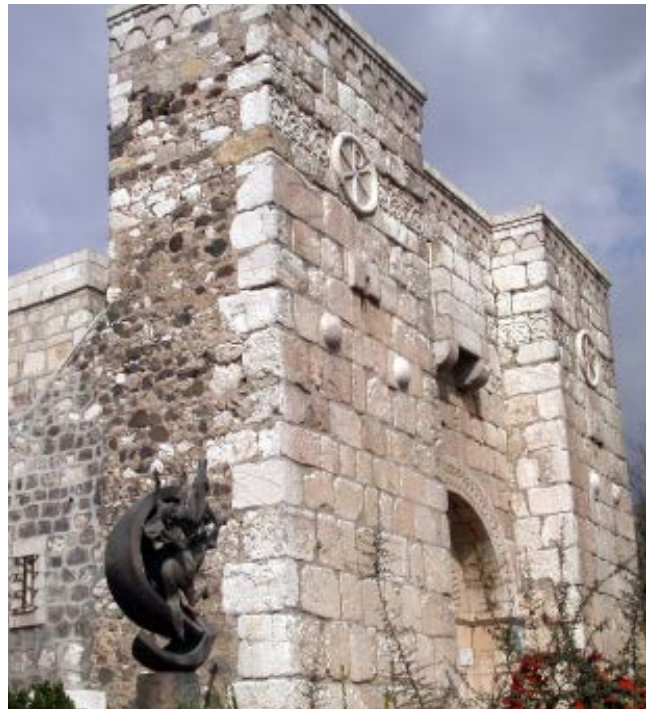
Ako je v našom farskom časopise svätec na koni tak /v súvislosti/ mám podobný obraz pred očami z púte, a to z toho najautentickejšieho miesta tohto príbehu; príbehu kde Šavol, horlivý zástanca pravej viery ako žiak Gamalielovej školy v snahe zabrániť šíreniu pravdy o Ježišom zmrtvýchvstaní - tým, že on od veľkého úľaku spadol s koňa, sám sa dozvedel pravdu o zmrtvýchvstaní. Na tejto ulici Rovnej alebo v inom preklade nazývanej Priamej (Sk 9,11) sme boli prítomní na tom mieste.

A odtiaľ sme prešli do domu Ananiášovho, ktorý vedený Duchom bol vyzvaný, aby ho pokrstil a prijal za Ježišovho nasledovníka, hoci mnohí o ňom vedeli, že prenasledoval kresťanov, a sa ho preto báli. Ale tá podstatná zmena, ktorá sa s ním na tomto mieste stala, že zo Šavla sa stal Pavol ktorý v Božom pláne spásy zohral veľkú úlohu jeho misijnými cestami najmä medzi pohanov. Tu prikladám aj fotografiu miesta na okraji mestských hradieb kde bol v koši spustený ako sa o tom píše (Sk 9, 25) a tým zachránený jeho život aby mohol splniť to poslanie, a aj splnil ako nám to dosvedčujú listy z jeho ciest. To dosvedčujem aj ja ako pútnik po jeho cestách.

Milan Hitka

Poznámka redakcie:

Na autorovú výslovnú žiadosť tento článok neprešiel jazykovou a gramatickou úpravou.

Kaplnka sv. Pavla (bývala brána Bab Kisan)
Miesto, kde sv. Pavla spustili v koši, aby sa zachránil.

O farskom kostole

foto: archív farského úradu

V predchádzajúcom čísle som vám predstavila krátku históriu nášho kostola. V tomto článku vám chcem priblížiť zaujímavosti, ktoré sa ho týkajú.

Najväčšou zaujímavosťou je zvon sv. Juraja z roku 1521, ktorý sa zachoval zo starej veže, a má tiež svoju históriu. „Za prvej svetovej vojny zvon bol odsúdený na roztavenie a potom na výrobu kanónov. Už bol aj na stanici v Mikuláši, ale jeho vek ho zachránil. Úrady zvon vrátili a musel byť vymenený za mladší, a tak sa dostal nazad na pôvodné miesto, na ktorom je podnes. Ten zvon, za ktorý starý vymenili, bol novší a väčší. Zadovážil ho farár Árvay zo zvonolejárskej dielne A. Pozdecha, slovenského národovca v Pešti. Práve tento zvon si chceli Bobrovčania zachrániť, ale to sa im nepodarilo. Pri rekvirácii maďarské úrady vzali z veľkej veže 5 zvonov a z Rakovice 2 zvony, spolu teda 7 zvonov. Ale aj tak monarchia vojnu prehrala. V tom čase mal Bobrovec desať zvonov - šesť na veži, dva na Rakovici, jeden na kostole a jeden na škole. Na veži sú teraz len štyri zvony a dve miesta sú prázdne. Tri zvony si veriaci zadovážili z vlastných peňažných zbierok po prvej svetovej vojne za farára Rončáka. V súčasnosti sú zvony na elektrický pohon, ktorý spôsobil zlú kvalitu zvuku.“ (Anton Rak)

Obrazy sv. Juraja. Tieto obrazy maľoval Jozef Božetech Klemens v rokoch 1852-1853. Jeden obraz, Juraj na koni, zdobí hlavný oltár. Druhý obraz je skôr symbolický. Stojí na ňom Juraj nad premoženým drakom. Tento významný maliar vymaľoval celý kostol a namaľoval aj obraz sv. Jána Nepomuckého na bočnom oltári.

V starom sanktuáriu za oltárom je veľký kríž z

prvej polovice 19. storočia, kamenná krstiteľnica z konca 16. storočia a baroková socha Madony z druhej polovice 17. storočia.

V nádvorí kostola je časť kmeňa z asi 450-ročnej lipy, ktorá má vraj toľko rokov, ako starý kostol.

Bobrovecký kostol dostal darom z pozlátených nití zhotovenú čipku na albe zo svadobných šiat Sidonie Illesházy rod. Bathány, manželky Jána Illesházy. Plátno už nie je pôvodné, nakoľko táto alba bola v minulosti pravidelne používaná kňazmi počas väčších sviatkov pri bohoslužbách. Pravdepodobne bola darovaná tomuto kostolu pri príležitosti jeho posvätenia 24.4.1882 a tak ide o pamiatku asi 200 ročnú. Originál je v kostole spolu s albou.

Bobrovec vlastní aj viaceré pamiatky cechových majstrov. Tesársky cech zanechal stĺp Sv. Jozefa, muzikantský Kaplnku Sv. križa s harfou.

Čo sa týka chrámovej hudby, vo farnosti v minulosti pôsobilo viacero spolkov. Súčasný spevokol - pôvodne mládežnícky a myšlienka založiť ho sa zrodila v hlavách mladých ľudí počas mariánskej púte v Medžugorí v lete r. 1990. Jej realizácia sa začala hneď po návrate domov. Prvou piesňou v repertoári bola Madona a novovzniknutý náboženský spevokol ju zaspieval na sviatok Nanebovzatia Panny Márie. Začali tvrdé nácivky. Postupne podľa liturgického roka pribúdali nové a nové piesne, chválospevy, piesne z Taizé, 3-hlasy, 4-hlasy. V spevokole sa počas 23 rokov vymenilo množstvo ľudí, niektorí pobudli len krátko, iní spievajú podnes.

Birmovanecký spevokol s názvom J&T (Jesus & Teenagers) vznikol rok pred sviatosťou birmovania v septembri 2010. Vtedy sa mladí, talentovaní birmovanci rozhodli ukázať ostatným, že existujú aj iné pesničky ako sú v Jednotnom katolíckom spevníku a omše môžu byť oživené zvukom gitary, basy, klavíra a huslí. Takisto sa chceli spojiť a nacvičiť piesne na birmovku. Každý mal možnosť zapojiť sa, mnohí prišli na pár skúšok, no vzdali to. Ostalo 11 stálych členov, ktorých spevokol spojil. Spoločne zažili veľa, zúčastnili sa Godzone, Barkafestu, hrali na omši v Hrboltovej. Hrávajú a spievajú dodnes na svätých omšiach v piatok a spolu s veľkým spevokolom počas sviatkov.

Mojím cieľom však nie je aby náš kostol poznal celý svet, chcem len, aby sme ho poznali my. A keď sa nás niekto spýta, čo vieme o našom kostole, nebudeme len ticho sedieť a nepovieťme len, že je zasvätený svätému Jurajovi.

Dominika Raková

História vzniku ikony a črty jej teológie

http://intern.strabrecht.nl/sectie/ckv/02/Schilderkunst%20vroegchristelijk/03.01_Catacombe_vStCallixtus,_fresco_Goede_Herder_3e.jpg

Počiatky kresťanského umenia sú späté už so životom raných kresťanských spoločenstiev. Za mnohé stáročia svojej existencie prešlo kresťanské umenie mnohými, viac či menej výraznými zmenami. Aj keď umenie celého kresťanského sveta sa venovalo spracovávaniu obsahovo spoločných tém vychádzajúcich predovšetkým z Biblie a z legiend - životopisov svätých, spôsob formálneho spracovania týchto tém sa prirodzene v jednotlivých kultúrnych či teritoriálnych oblastiach a v rôznych časových obdobiach značne líšil. Z tohto hľadiska nie je prekvapujúce, že umelecká tvorba Cirkvi na západe a na východe je po formálnej stránke veľmi špecifická a osobitá. Omnoho dôležitejšia je však skutočnosť, že kresťanské spoločenstvá západu a východu mali podstatne odlišný pohľad na funkcie a na teologický rozmer a hĺbku svojich umeleckých diel. Čo sa týka samotnej ikony, tá je typickým produktom spolupôsobenia náboženského a umeleckého prežívania, cistenia predovšetkým východných cirkví.

S prvotnou kresťanskou umeleckou tvorbou sa stretávame na miestach, kde pôsobili a kde sa stretávali rané kresťanské spoločenstvá. Najviac takýchto umeleckých pamiatok sa zachovalo v katakombách. Práve v katakombách sa kresťania tajne stretávali na bohoslužbách a tu tiež pochovávali svojich mŕtvych. Tieto rané

výtvarné prejavy kresťanov vychádzali z pohanského umenia. Aj keď kresťania prebrali pohanské motívy a témy, vtláčali im sebe vlastný, hlboký, symbolický význam. Tieto umelecké výjavy sa tiež stali nositeľmi právd viery, získavajú funkciu akýchsi „učiteľov ľudu“. Výjavy vyobrazujúce jednotlivé udalosti z dejín spásy, udalosti zo života Ježiša Krista a v neskoršom období taktiež zo života svätých, sa stávajú významnou učebnicou najskôr pre ranokresťanské spoločenstvá, ktoré nemali k dispozícii spísané vieročné a mravoučné knihy, a neskôr v stredoveku boli učebnicou najmä pre široké negramotné vrstvy veriaceho ľudu. Takto postupne vchádzajú kresťanské umelecké vyobrazenia so svojou pedagogickou funkciou do povedomia ako tzv. Biblia pauperum - Biblia chudobných.

Vo všeobecnosti možno rané kresťanské umenie chápať ako umenie symbolické. Len ťažko by sme v tomto období našli vyobrazenú postavu Ježiša Krista s jeho špecifickými črtami. Raní kresťania používali symboly, ktoré na danú postavu alebo udalosť len odkazovali. Tak sa môžeme napríklad v katakombách sv. Sebastiana (3. stor.) stretnúť s vyobrazením páva. Páv bol obľúbeným pohanským motívom, no v cirkevnom spoločenstve získal symbolický význam - odkazuje na večný život v raji. V Kallixtových katakombách (3. stor.) zas môžeme vidieť namaľovanú postavu pastiera, ktorý nesie na svojich pleciach ovečku a v ruke drží nádobu s vodou, ktorou nasýti svoje stádo. Táto postava bola po formálnej stránke inšpirovaná zobrazeniami pohanského boha Herma, Apolóna či poloboha Orfea, no v katakombách už toto vyobrazenie jednoznačne zastupuje postavu Ježiša Krista ako Dobrého Pastiera. Na jednom z výjavov Priscilliných katakomb (3.-4. stor.) zas možno pozorovať rybu, na ktorej spočíva kôš s piatimi chlebamí. Tento výjav odkazuje na biblickú udalosť rozmnoženia chlebov a rýb (pozri napr. Mt 14,13-21), ktorá je predobrazom Eucharistie.

Postupne sa striktný symbolizmus ranokresťanského umenia vytráca a do náboženskej umeleckej tvorby čoraz viac prenikajú vyobrazenia konkrétnych postáv - postáv svätcov i samotnej postavy Ježiša Krista. Táto skutočnosť do určitej miery súvisela s udalosťami roku 313, kedy cisár Konštantín Milánskym ediktom zrovnoprávnil kresťanstvo s ostatnými náboženstvami Rímskej ríše a daroval kresťanom slo-

vodu. Kresťania sa tak nemuseli skrývať pred prenasledovateľmi a taktiež sa nemuseli báť, že ich maľby nesúce náboženský obsah budú znehodnotené a zneuctené pohanmi. Bol by totiž rozdiel v tom, či by pohania zničili vyobrazenie ryby, ktorá bola symbolom Ježiša Krista, alebo výjav nesúci podobu Ježiša Krista. Dôležitým dôvodom používania symbolov v ranej cirkvi bolo tiež dodržiavanie tzv. disciplína arcani – zachovávanie tajomstva. Kresťania cítili potrebu chrániť tajomstvá svojej viery pred nezainteresovanými, pohanmi. Aj preto pravdy svojej viery akoby zakódovali v umení do reči symbolov, ktorej význam bol známy iba povolánym. Zrovnoprávnením kresťanstva začalo do cirkvi vstupovať množstvo nových veriacich, ktorí boli vovádzaní do tajov cirkevnej náuky. Aj z tohto hľadiska strácalo používanie striktné symbolickej reči svoje opodstatnenie. Veľký význam pre kresťanské umenie a jeho obsah mali aj prvé kresťanské koncily. Práve na týchto konciloch sa formovali a definovali kresťanské dogmy (pravdy viery), medzi inými i dogma o vtelení Ježiša Krista. Oficiálne prijatie skutočnosti vtelenia bolo akoby potvrdením, odobrením vyobrazovania postavy Krista a svätých v umení. Boh už totiž viac nezostáva neviditeľným a teda nezobraziteľným Bohom, ako to bolo v Starom zákone, ale vtelením Syna, druhej Božskej osoby, sa stáva viditeľným podľa tela. Fyzickú podobu, ktorú na seba Boh pri Vtelení prijal, je možné vizuálne zachytiť na obraze, ikone.

Po tom, čo cisár Konštantín v roku 313 umožnil kresťanom slobodne vyznávať a praktizovať svoju vieru, čím nastal značný rozmach kresťanstva, uskutočnil svoj ďalší významný čin. V roku 330 nechal cisár premiestniť centrum Rímskej ríše z Ríma ležiaceho v západnej časti ríše do mesta Konštantínopol (dnešný Istanbul), ktoré nechal sám vybudovať a následne nazvať podľa svojho mena. Konštantínopol ležal vo východnej časti niekdajšej Rímskej ríše a práve v tomto meste a v tejto oblasti sa v priebehu storočí vyvinulo tak špecifické a tak nádherné umenie kresťanského východu, ktoré je tiež známe ako umenie byzantské. Toto umenie čerpalo aj z miestnych orientálnych a helenistických tradícií. Práve tu vznikala ikona, ako ju poznáme dnes. V období od konca 4.stor. až do 6.stor. nadobudla ikona svoju definitívnu umeleckú formu a stanovili sa zásady jej tvorby.

Zoznam použitej literatúry:

SV. JÁN DAMAŠSKÝ. Reči na obranu obrazů. Prel. Tomáš Mikulka. Červený Kostelec : Pavel Mervart, 2012. 153 s. ISBN 978-80-7465-017-8.

SENDER, E. 2011. Ikona – obraz Neviditeľného : Prvky teologie, estetiky a techniky. 1. vyd. Olomouc : Refugium Velehrad-Roma, 2011. 384 s. ISBN 978-80-7412-095-4.

STRIŽEV, A. N. 2010. Pravoslávna ikona - kánon a štýl I. K teologickej analýze obrazu. 1. vyd. Bratislava : Oto Németh, 2010. 313 s. ISBN 978-80-89277-32-2.

Stanislava Kustrová

Byť, či nebyť (ne)aktívny ?

Tento krátky článok nie je výčitkou, je len zamyslením na konci leta.

Uvažujem nad tým dlhšie ako by mohli byť veci lepšie. Ako prinášať nové lepšie veci tak, aby nám bolo vo farnosti spolu dobre. Domnievam sa, že farnosť, to nie je len kostol, nedelňá omša a podaná ruka cez znak pokoja. Farnosť to je pre mňa každodenný život. A hanbím sa, že neviem o ľuďoch okolo seba viac. Hanbím sa, že poznám len tváre, ale neviem čím žijú, ako sa majú. V rodine to tak je. Preto sem-tam vymýšľam, ako to zmeniť, aby sme sa mohli stretnúť ako jedna rodina. Ale každý z nás má svoje limity. Aj ja ich mám. Mám síce kopec nápadov, ale kopec vecí neviem spraviť. Neviem zmajstrovať stôl. Neviem preniesť veci z jedného miesta na druhé. Neviem vyrobiť perfektné posedenie. Neviem vytvoriť super plagát. Neviem, ako veci zafungujú. Niekedy neviem ani chodiť. Preto sa navzájom potrebujeme. Presne ako to bolo v evanjeliu. Že celé telo potrebuje aj oko aj ruku, aj hlavu aj nohu. Len tak môže fungovať. Možno si poviete: „Načo sa zapojiť, som moc starý.“ Nie, presne vaše skúsenosti a múdrosť potrebujeme.

„Načo sa zapojiť, som moc mladý, mňa nebudú počúvať“ Nie! - Práve tvoje nápady potrebujeme.

„Načo sa zapojiť, ja sa hanbím.“ Musím sa priznať, že aj ja, ale nakoniec to vždy nejako dopadne.

Prosím, nebojme sa zapojiť do spoločného diania. Každý má na niečo talent. Aj ty. Bez teba to nezvládneme tak dobre! Viem, že prvý krok je najťažší, ale prosím skús ho urobiť na budúcu akciu a potiahnuť nás za rukáv. Spolu dokážeme určite viac krajších vecí.

Mirka

Odpust v Pavlovej Vsi

Svätý Peter, svätý Pavol, Rím ste ozdobili... spieva sa v jednej oslavnej piesni na sviatok sv. Petra a Pavla.

Títo dvaja apoštoli zobia aj našu obec Pavlova Ves. Náš kostol je zasvätený sv. Petrovi a Pavlovi. V deň, keď oslavujeme týchto apoštolov, býva v našej filiálke odpust. Tento rok to vyšlo práve na nedeľu.

Odpust je deň, na ktorý sa veľmi tešíme. Kto by sa netešil na deň, keď môže získať odpustky? A tak sa na tento deň aj pripravujeme. Upravíme a vyzdobíme kostol, nádvorie kostola, ale najmä svoje duše vo sviatosti zmierenia.

Pred týmto sviatkom prídu viacerí kňazi spovedať, aby sa každý stihol očistiť a tak okrášliť svoju dušu.

Vždy sa tešíme aj na hosťa odpustu, kňaza, ktorý slúži sv. omšu v tento deň. Tento rok prijal pozvanie duchovný otec z Východnej Stanislav Misál.

Veľmi pekne nám priblížil životy našich patrónov, ale najmä ich odkaz pre nás.

Z kostola sa ozýval radostný spev. Takto, posilnení sviatosťou a milosťami, vyšli sme z kostola do slnkom zaliateho dňa celé rodiny spoločne.

Za túto atmosféru vďačíme aj nášmu duchovnému otcovi Michalovi. O rok sa na Vás tešíme na odpuste.

Rozália

GEORGIUS

Oprava kríža vo Vyšnom parku

V Bobrovci na vyšnom konci - na Rakovici nachádzal sa vršok Trávnik, na ktorom až do roku 1961 stála drevená zvonica. Jej história siahala až do 16 storočia. Zvonicu údajne postavili po reformácii našej obce, pretože vtedajší protestanti v obci nedovolili katolíkom používať ani kostolné zvony. V tom období sa za pekného počasia pri zvonici slúžili aj sv. omše a svadby. Podľa kroniky Bobrovca od pána Antona Raka, bobroveckého rodáka, zvonicu naposledy opravovali v rokoch 1896/97.

Na južnej strane od zvonice stál drevený kríž s korpusom ukrižovaného Ježiša. Bolo zvykom, že v čase pôstu chodili mládež i dospelí po križovej ceste /v stredu, v piatok a v nedeľu/spievať ku krížu nábožné piesne. Podľa spomínanej kroniky od Antona Raka tento zvyk sa zachoval do 2.sv. vojny.

Moja generácia si pamätá, že ku krížu chodili spievať nábožné piesne aj po vojne. Po oboch stranách kríža sa týčili obrovské jasene s obje-

mom okolo dvoch metrov, ako uvádzajú aj žijúci pamätníci Rakovice. Na nich ako aj na zvonici sa prejavili stopy času. Počas 2.svetovej vojny stromy boli vystavené palbe granátov a šrapnelov. Jeden z jaseňov bol zvnútra dutý, ohrozoval aj život detí, ktoré sa chodili hrať na zvonicu a schovávali sa okolo stojacich jaseňov. Jedného letného dňa v roku 1961 jeden z jaseňov začal tlieť, až vznikol požiar. Oheň prišli uhasiť požiarnici, aby zabránili jeho rozšíreniu na okolité humná a iné drevené stavby./Kto podpálil strom nebolo zistené. (Za tejto situácie Miestny národný výbor (MNV) rozhodol Trávník zlikvidovať. Stromy i zvonicu predali na dražbe. /Jasene si odkúpili: p. Július Beláni a p.Zdeněk Navrátil, zvonicu p. František Fidek.)

Potok, ktorý pretekal po pravej strane od zvonice hlbínou, zachytili (zregulovali) do rúr a hlbínu zasykali zeminou. A vršok Trávník bol zrovnaný buldozénom. Dnes sa na tomto mieste nachádza park.

Drevený kríž, ktorý stál na vršku pod zvonice, bol už nahnitý, a preto bolo potrebné zhotoviť nový.

Nový drevený kríž urobili: p. František Groma a p. Jozef Kelo. Korpus ukrižovaného Krista preložili zo starého kríža pod zvonice. Nové miesto pre postavenie kríža vybavil na MNV p. Július Beláni, čo v tom čase nebolo ľahké. Až potom bol nový kríž postavený v novovybudovanom parku na Rakovici, v jeho južnej časti, a tu stojí od roku 1964.

O jeho postavenie sa zaslúžili títo občania Bobrovca: František Groma a Jozef Kelo (zhotovenie kríža), Karol Bunta – kováč (zhotovenie ohrádky) Jozef a Július Beláni (zabezpečili cement, štrk a železo do betónu) Blažej Blahunka – murár, Vladimír Machaj a Vladimír Žila (murárske práce), vdp. Karol Hudáč – kanonik a správca našej farnosti (financie na farbu na kríž a na telo a p. Ježiša).

V roku 1969, na sviatok Božieho tela, sa konala procesia po obci – od kostola až po vyšný park.

Tu pri kríži bol zriadený aj oltárik, pri ktorom sa zastavila procesia a modlitbou a poklonou pred vystavenou Sviatosťou sa vzdala úcta nášmu Pánu. (fotografia z tejto udalosti je u p. Júliusa Belániho).

V priebehu času bol kríž 2x opravovaný. Zub času poznačil spodnú časť kríža, ktorý bol vsadený rovno do betónu a odspodu začal hniť. Preto v roku 1985 pán Július Beláni spolu so synom Júliusom sa osobne postarali o kovový podsta-

vec, na ktorom je dodnes pripevnený.

Posledná oprava dreveného kríža bola vykonaná tohto leta v dňoch od 13. 6.do 23. 6. 2014.

Miesto na jeho opravu a nový náter poskytol náš občan p. Milan Hitka(humno). Odborné práce, ako výplň vzniknutých medzier (škár), zakonzervovanie kríža a jeho natretie novou farbou urobil p. Ján Tekeliak za asistencie p. Rudolfa Pikalu. Kovový korpus ukrižovaného Krista pán Tekeliak premaľoval doma a p. Milan Hitka sa pričínil o obnovenie a pripevnenie kovovej striešky a jej natretie farbou.

Počasiе prialo aj pri prácach vonku: vsadenie kríža do ohrádky nový náter plota ohrádky ale aj pre nový betónový poťah okolo ohrádky. Na tejto práci sa podieľali p. Rudolf Pikala a p. Štefan Rusina.

Pretože opravený kríž je už poznačený zubom času a jeho životnosť je otázka pár rokov, uvedený aktivisti mysleli aj na potrebu nového kríža. Pri hľadaní vhodného dreva odbornou radou pomohol p. Jozef Rusina (HELY), keď spolu z Rudom Pikalom prešli autom viaceré píly v našom okolí.

Pri tejto záslužnej práci netreba zabúdať ani na manželky: p. Evu Pikalovú, Jolanu Tekeliakovú a Teréziu Rusinovou, ktoré organizačne i aktívne podporou svojich manželov prispeli k obnoveniu kríža a jeho okolia v hornom bobroveckom parku.

Podakovanie patrí aj nemenovaným občanom, ktorí finančnou čiastkou ochotne prispeli na nákup farieb a ďalšieho potrebného materiálu.

Čerpané :

1. Anton Rak ; Bobrovec, Vlastivedný zborník, Separát.,str. 69 - 147 Martin , Matica slovenská
2. Július Beláni - spomienky

Spracovala: Mgr. Anna Machajová

Oznam pre čitateľov

Chceme povzbudiť všetkých, ak máte chuť zapojiť sa do tvorby farského časopisu, pokojne sa obráťte na redakčnú radu alebo pána farára. Čítali ste zaujímavý článok? Viete o dobrej kresťanskej akcii? Chceli by ste niečo zorganizovať? Príďte nám to povedať. Napíšte o tom. Tešíme sa na vaše príspevky.

Kontakt: bobrovec@kapitula.com

Redakčná rada

Procesia na Božie telo

„Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ (Jn 3,16)

Pravá radosť kresťana spočíva v tom, že prináša Ježiša Krista a odovzdáva ho iným. Prvá eucharistická procesia bolo putovanie Panny Márie s Ježišom v lone. Mária všade kam šla prinášala pokoj a radosť, prinášala Ježiša Krista.

On, druhá Božská osoba, vstupuje do ulíc našej farnosti, vstupuje do všednosti dňa, do našich problémov a starostí a prináša nebo, prináša seba. Procesia je obrovským požehnaním pre farnosť. Boh otvára svoju náruč a vylieva ne-spočetne veľa milostí.

Dňa 19. 06. 2014 sa v našej farnosti opäť po mnohých rokoch konala eucharistická procesia. Pán farár s Najsvätejšou sviatosťou spolu so sprievodom vyšiel s kostola a po hlavnej ulici prešiel až ku kaplnke na námestí. Zastavil sa pri štyroch oltárikoch symbolizujúcich štyri svetové strany. Pri každom z nich bolo prečítané čítanie z evanjelia a udelené eucharistické požehnanie. Martina, Daniela a Terezka zorganizovali mladé dievčatá, ktoré sypali na cestu lupene kvetov. Veriaci zhromaždení v procesii a bobrovecká dychovka svojim spevom a hudbou verejne oslávili Ježiša Krista.

Martina Lisá

fotografie: Martin Rusina

Tradícia procesií

Procesie sú slávnostné cirkevné sprievody veriacich, zvyčajne pod vedením kňazov. Sú prejavom živej viery a zbožnosti.

Na čele sprievodu sa nesie procesný kríž a putuje sa z jedného miesta na iné. Procesie môžu byť prosebné, ďakovné, kajúcne a sviatosťné. V minulosti sa v našich farnostiach konali veľké sviatosťné procesie, ktoré prechádzali prakticky cez celé obce.

Božie telo je ľudový názov prikázaného sviatku Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi. Božie telo sa slávi na 10. deň po Turícach (po Zoslaní Ducha Svätého) vo štvrtok, prípadne v nadvádzajúcu nedeľu.

V tento deň prichádza Spasiteľ medzi ľudí prostredníctvom symbolického úkonu kňaza, ktorý nesie Spasiteľa v monštrancii a ide k štyrom oltárom akoby na štyri svetové strany.

Tento sviatok ustanovil pápež Urban IV. v roku 1264. Pri tejto sviatosťnej procesii sa po uliciach slávnostne nesie Eucharistia so spevom.

Hostia je premenená pri predchádzajúcej svätej omši.

Pri každom zo štyroch oltárov sa číta úryvok z evanjelia a udeľuje sa sviatosťné požehnanie.

Kódex kánonického práva z roku 1983 odporúča eucharistickú procesiu ako verejnú svedectvo úcty k Najsvätejšej Eucharistii. Procesia má oslavný charakter.

Oltáriky bývali vyzdobené mladou zeleňou a pred kňazom šiel spravidla sprievod, v ktorom dievčatká sypú lupienky kvetov na cestu, kadiaľ pôjde Pán Ježiš prítomný v Oltárnej sviatosťi.

Podobne ako Turíčne konáriky, tak aj konáriky z procesie Božieho tela si ľudia nosievali domov, pretože verili v ich mimoriadne účinky.

Na stavaní štyroch oltárikov sa podieľali jednotlivé rodiny.

Pri procesii väčšinou zabezpečovali usporiadateľskú službu hasiči oblečení vo vychádzkovej rovnosťate.

Sviatosť oltárna, ktorú niesol kňaz, bola pod baldachýnom.

Za zavedenie tohto sviatku ďakujeme svätej Juliane z Cornillonu, známej aj ako sv. Juliane z Liège.

Pápež Ján XXII. potom upravil slávenie sviatku tak, aby sa slávnosť konala so slávnostným sprievodom, pri ktorom sa má niesť ulicami Sviatosť Oltárna.

redakcia

Nové kúrenie vo farskom kostole

Už dlhší čas riešime problém kúrenia v našom farskom kostole. Doterajšie vykurovanie kostola akumuláčnymi pecami má rad nevýhod (spotrebujú veľké množstvo elektrickej energie, sú hlučné pri zapnutom ventilátore, víria prach, z čoho sa zanášajú prachom steny, často sa vypaľujú špirály).

Po komunikácii s pamiatkovým úradom v Žiline nám ostalo málo možností ako zmeniť spôsob kúrenia. Inštalácia nových akumuláčnych pecí alebo radiátorov, či infražiaričov po obvode kostola je neprípustná. Mali sme tiež dodržať maximálnu teplotu v zimnom vykurovacom období do 12 °C. Jediná možnosť pri týchto podmienkach bola umiestniť vykurovacie telesá do lavíc alebo pod lavice.

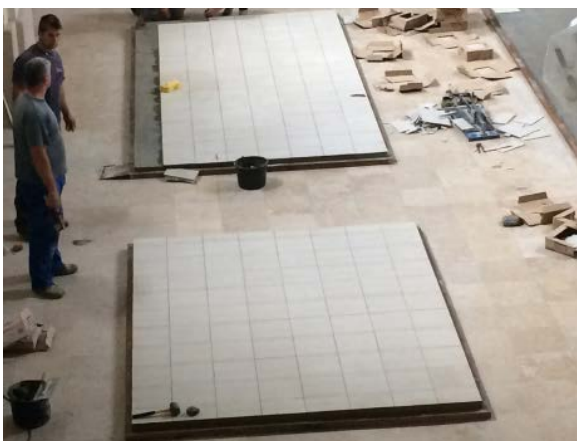
Na základe uvedeného odporúčania sme oslovili niekoľko firiem, ktoré nám vypracovali cenové ponuky pre podlahové elektrické vykurovacie a teplovodné podlahové vykurovanie. Tieto materiály sme predložili biskupskému úradu a ten nám dal súhlas na teplovodné podlahové vykurovanie. Vstupná investícia pri uvedených možnostiach bola porovnateľná, ale prevádzkové náklady sú nižšie pri teplovodnom vykurovaní.

Po konečnom rozhodnutí, a vybratí firmy na základe cenovej ponuky 1. júla začali práce na novom kúrení. Vypratali sme lavice z hlavnej lode kostola, prikryli oltáre, organ, lavice, krížovú cestu. V priebehu prác sme bohoslužby slávil v kultúrnom dome, a v kostole pracovníci inštalovali podlahové kúrenie. Práce rýchlo napredovali a v priebehu jedného mesiaca boli práce ukončené.

Od tohoročnej zimy budeme využívať vonkajšiu teplotu vzduchu, z ktorej pomocou tepelného čerpadla odoberieme teplo, ktoré nám bude zohrievať podlahu pod lavicami. Predpokladaná návratnosť investície je v priebehu štyroch - piatich rokov. Akumulačné pece ponecháme v kostole ešte túto zimu ako prípadnú zálohu, pokiaľ nové kúrenie nastavíme.

Ďakujeme všetkým, ktorý akýmkoľvek spôsobom pomohli pri prácach na novom kúrení.

Martin Brziak

Miništrantský tábor

foto: <http://egoodwill.sk>

Duchovný otec Michal nám na jednom z miništrantských stretnutí ponúkol ísť na miništrantský tábor do Spišského Podhradia - Spišskej Kapituly. Nebolo nás treba prehovárať, pretože táto ponuka znela lákavo. A tak sme sa začali na tábor tešiť. No bol v tom jeden háčik. Turnusy boli dva a na jeden turnus mohli ísť len dvaja miništranti. A záujemcov bolo sedem. Pán farár nám však pomohol. Zavolať na Kapitolu svojim známym a dojednal, že môžeme ísť všetci. A my sme boli veľmi radi.

Na prvý turnus, ktorý sa konal od 7. do 11. júla sme šli ja, Martin Machaj so svojim bratom Marekom, Michal Tomko a Lukáš Plávka.

A na druhý turnus od 4. do 8. augusta išli Marián Fendek, Adam Druska a Tomáš Brziak.

Veľmi sa nám tam páčilo. Bohoslovci pre nás pripravili program, sestričky sa postarali o to, aby sme mali čo jesť, predstavení seminára, aby sme mali kde bývať.

Prvý deň sme mali slávnostný obed na privítanie, rozdelili sme sa do skupín. Vytvorili sme si logo skupiny a "bojový pokrik." Večer sme sa

foto: Miroslava Tomková

pomodlili a išli spať.

Na ďalší deň sme šli do Levoče na Mariánsku horu. Pršalo, trochu sme zmokli. Cestou na Mariánsku horu sme sa zastavili v dedinke Úloža. Tam sme sa apoň trochu usušili a pokračovali sme na Horu. Na Mariánskej hore sme slávili sv. omšu, ktorú viedol vicerektor Dušan Škrábek. Po sv. omši sme si prezreli celú Mariánsku horu a neskôr prišiel po nás autobus. Keď sme sa vrátili do seminára, dali sme sa dokopy a hneď nato bohoslovci pre nás pripravili súťaže.

V stredu sme hrali futbalový turnaj. Vo štvrtok bohoslovci pre nás pripravili ďalšie súťaže a poobede sme mali prehliadku seminára, biskupského úradu a katedrály.

V piatok po sv. omši sme sa zbalili a okolo desiatej k nám prišiel otec biskup Štefan. On vyhodnotil celý týždeň, odovzdal medaily, dal nám požehnanie a vypravdil nás domov.

Ďakujeme pánovi farárovi za ponuku ísť do tábora, za finančnú pomoc farnosti, bohoslovcom a predstaveným seminára za výborný program a sestričkám za úžasnú stravu.

Martin a Marek Machajovci

Miništranti sú pre život a prácu katolíckej Cirkvi nenahraditeľní. Ich celkový význam spočíva:

1. V priamej oslave Trojjediného prostredníctvom všetkých liturgických úkonov a obradov, na ktorých sa zúčastňujú a pri ktorých sú obdarúvaní zvláštnymi dobrodeniami

2. V službe Božej velebnosti pri slávení Eucharistie, ktorá mu dodáva slávnostný ráz, robí liturgiu krajšou vznešenejšou a príťažlivejšou

3. V praktizovaní zákona lásky k Bohu a k blížnemu. Táto žitá láska sa prejavuje v službe Pána a v ochote túto službu vykonávať

4. V príprave na plnší život v Kristovi. Pán Ježiš veľmi často povolá do svojej vinice týchto malých a mladých služobníkov oltára, volá ich plnšie žiť v kňazskom a rehoľnom povolaní v Ježišovi Kristovi na ich spásu a na záchranu iných nesmrteľných duší.

5. V hlbšom prežívaní života viery. Táto ich viera je vzorom pre iných mladých ľudí. Miništranti veľmi často plnia misijnú úlohu Cirkvi medzi svojimi vrstovníkmi. Sú to mladší a najoddanejší katolícki misionári.

redakcia

Slávnosť Nanebovzatia Panny Márie

Farnosť Bobrovec je výnimočná tým, že slávi dva odpusty, a to jarný odpust sv. Juraja a letný odpust Nanebovzatie Panny Márie. Tento rok bola augustová slávnostná svätá omša celebrovaná pánom farárom Mariánom Kuffom zo Žakoviec.

Kostol bol plný už o desiatej, aj keď sv. omša začínala až o polhodinu. Kostolom sa rozliehali mariánske piesne, do ktorých všetci vkladali dušu i srdce.

Slávnostné nádherné otvorenie fanfárami oznámilo začiatok a slávnosť sa mohla začať. Celú slávnosť sprevádzal spevokol, slávnostný organ a hlas veriacich z Bobrovca a okolia. Keďže to bola slávnosť nebeskej Matky, niekoľkokrát zaznelo to, aby sme sa nebáli pustiť Pannu Máriu do každodenného života ako mamu. Lebo mama vie veľmi pomôcť svojim deťom. Stačí si len pomyslieť: „Panna Mária, pomôž!“ Stačí sa k nej len úprimne obrátiť o pomoc. Mama nikdy nenechá nikoho bez pomoci. Tak, ako povedal pán farár Kuffa: „Mama ťa počuje, nájdi si na ňu čas.“ Celá slávnostná sv. omša trvala takmer 2 hodiny. Potvrdilo sa však, že ak je niečo dobré, človek si ani nevšimne ako čas rýchlo letí. Po skončení sv. omše, sa však odpust neskončil. Čakala nás Odpustová špacírka.

Hlavnou myšlienkou bolo spojiť svet v kostole a mimo kostola. Vychádzali sme z dvoch myšlienok. Prvou bolo rozšíriť život farnosti nielen do kostola, ale aj za kostol. Aby sme sa všetci stretli ako veľká rodina aj mimo kostola. Druhou myšlienkou bolo oživenie tradície špacirovania sa v dedine. Kedysi chodili ľudia v nedeľu von „na dedinu“. Stretli sa, porozprávali sa. Dedina žila. Preto sme sa rozhodli spojiť tieto dve myšlienky do jednej a vytvoriť bobroveckú špacírku. Prípravy začali skôr. Gazdiné napiekli v sobotu koláče, a v nedeľu sa ku parku previezli 4 plné autá koláčikov. Odpustové poobedie sme otvorili o 15:00 slávnostným Zdravasom pri muzikantskej kaplnke. Po príhovore pána starostu zaznela báseň, potom vystúpili mladé talenty. Prijemnú atmosféru dopĺňala bobrovecká dychovka, podávala sa káva a čaj. A vychýrené bobrovecké koláče. V parku pri škôlke boli ľudoví remeselníci z Bobrovca. V parku viseli zaujímavosti o Bobrovci. Počasie prialo. Zdá sa, že nebeská Mama to tam hore na svoj sviatok dobre vybavila, lebo vôbec nezapršalo.

V neposlednom rade by som chcela poďakovať z tohto miesta pánovi farárovi za podporu a nakreslenie plagátov. Pánovi starostovi za podporu pri organizovaní. Danke Grajkovej za vybavenie neveriteľného množstva všetkých maličkostí, Zdenke Vejčíkovej za neutíchajúcu energiu a srdce, ktoré vložila do akcie, Radke Haladějovej - Kováčovej a Tomášovi Kováčovi za nezištnú pomoc a hodiny obetované dobrej veci. Zuzke Brziakovej, Anke Kustrovej a Saške Bobkovej za nápady a obetavé vydávanie čaju, kávy bez prestávky. Tetám pri koláčoch, pani Olšovskej za zorganizovanie zozbierania koláčov. Veľkým zamestnancom obecného úradu a množstvu dobrovoľníkov, ktorí akokoľvek prispeli k tejto krásnej oslave Panny Márie.

Mirka

fotografie: Martin Machaj

Bodka za prázdninami

Tento rok, ako aj každý iný, nám prázdniny ubehli ako voda. Škola bola za rohom a všetci sa na ňu veľmi tešili. A tak sme sa rozhodli my, animátori, zakončiť prázdniny jednou skvelou akciou s názvom „Bodka za prázdninami.“ V tento deň sme sa stretli vo farskej záhrade, kde sme strávili pekné popoludnie plné zábavy a hier. Aby to nebolo všetko len o hrách, chceli sme deti niečo nové naučiť. Téma 9 cudzích hriechov je síce veľmi náročná, no my sme sa ju snažili podať čo najpriateľnejšou formou zábavy. Vysvetlili sme si 9 cudzích hriechov, ktoré boli zakomponované v celej akcii a dali sme si záväzok, že počas nasledujúceho školského roka sa im budeme snažiť vyhýbať.

1. Dávať iným radu na hriech.
2. Povzbudzovať iných na hriech.
3. Iným kázať hrešiť.
4. Súhlasit' s hriechom iných.
5. Pomáhať pri hriechu iných.
6. Mlčať pri hriechu iných.
7. Zastávať hriechy iných.
8. Netrestať hriechy iných.
9. Chváliť hriechy iných.

Popoludnie sme ukončili chutnou opekačkou pri altánku. Celá akcia dopadla na prekvapenie veľmi dobre, nedošlo k žiadnym úrazom.

Deti odchádzali spokojné s vedomím, že v novom školskom roku sa budeme opäť stretávať na eRrko-stretkách, kde zároveň pozývame aj deti, ktoré ešte nenašli chuť a odvahu prísť medzi nás.

Animátorky: Maťa B. a Dada G.

fotografie: Erik Bunta